

den, og jeg har i General Moltkes bekendte Bog om, hvorledes Krigsforberedelserne og Krigsbegivenhederne udviklede sig i 1870, set udtryffeligt omtalt, at den allerførste Ordre, som det badenske Krigsministerium gav, endog inden Hærens egentlige Mobilisering fandt Sted, var Ordre til en tvangsvis Udtagelse af Heste, og at der ved den Leilighed blev udtaget ikke mindre end omtrent 4.500 Heste. Jeg skal forøvrigt tilføje, at det er rigtigt, hvad der af det ærede Medlem blev anført, at Lovforslaget er afpasset paa en saadan Maade, at den fornødne første Forsyning af Heste altid kan faa, hvad enten man maa tage dem fra større eller mindre Krebse. — Lovforslagets Bestemmelser om Forstærkningen har ogsaa været gjort til Gjenstand for Omtale af flere ærede Medlemmer; jeg skal i den Anledning kun fremsætte et Par enkelte Bemærkninger. Man overdriver en lille Smule, naar man taler om at bruge Forstærkningsmandskab af 16de Aargang, det har, saavidt jeg veed, aldrig været Tilfældet i nogen af vore Krige, at man er gaaet saa langt tilbage. Jeg tror ikke, man har taget af 15de, 14de, 13de eller 12te Aargang, jeg tør ikke sige, at man ikke har taget af 11te Aargang, men jeg tror, at man i Reglen kun har anvendt 9de, 10de og maasse 11te Aargang. Det er ganske vist, at der staar paa Papiret en Bemærkning til at tage 16de Aargang, men jeg tror ikke, at man nogensinde i Pragis er kommen dertil, og jeg tror heller ikke, man vil behøve det. Foraauidt der i Øvrigt om Forstærkningen er sagt, at den var en Institution, der kun har været til paa Papiret og som Forsørgelsesanstalt, kan jeg dertil kun sige, at det ærede Medlem, der har sagt det, virkelig ikke maa rette sit Blik inod Krigsministeren, naar han udtaler den Bebreidelse, thi det er kun Krigsministeren, der hvert Aar har forlangt, at Forstærkningen skal holde Øvelse, og Rigsdagen, der hvert Aar har negtet det. Det foreliggende Forslag tilsigter ganske vist at trække mindre paa Forstærkningen end den nu gjældende Lov, og der vil være endnu meget mindre Fare for at gaa op til 16 Aar efter det Forslag, her er fremsat, da der jo er færre Forstærkningsafdelinger. Jeg har personligt i Øvrigt ingen Lov om, at Forstærkningen, medens den ikke er brugbar som egentlig mobile Tropper, vil kunne være af overordentlig Betydning til lokalt Brug, af overordentlig Betydning til Forsvar i forsandsede Stillinger. Jeg kommer altid ved Forstærkningen til at tænke paa en Mand, der i 1864 kom op i Krigsministeriet, en Mand, der i et af de foregaaende Krigsaaar var bleven saaret og havde mistet sit ene Ben. Han kom op til Krigsministeren og sagde til ham: Hr. Minister! det gjør mig saa ondt, at jeg hverken kan gaa eller ride, og at jeg derfor ikke kan være personlig med ved den aktive Hær, thi der er mit Hjerte, men giv mig, jeg beder derom, en Plads, hvor jeg kan staa, en Plads, hvor jeg kan stå a

for Jædrelandet, og om fornødent falde for det; det er det, jeg beder om." Det er netop det, der gjælder om Forstærkningen: der er visse Forhold, hvor det kommer an paa at kunne staa og, om fornødent, falde; det kan Forstærkningen gjøre, thi det er Landets Kjerneoldater, naar de faae den nødvendige Uddannelse og tilstrækkelig Æring. Der er en enkelt Del af Forstærkningen, nemlig Bornholms Væbning, med Hensyn til hvilken de to ærede Medlemmer for Bornholm (Rosod og Dam) have rettet særlige Spørgsmaal til mig. Det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgkreds (Dam) rettede det Spørgsmaal til mig, hvorfor den nuværende Krigsminister er mere barbarisk mod Bornholms Væbning end de tidligere Krigsministre; det var en tidligere Krigsminister, der havde foreslaaet den bevaret i Løven af 1867, og en senere, der havde for et Aar siden foreslaaet en Omordning af Dens Præstationer med Hensyn til Heste. Jeg skal dertil svare, at, naar Bornholms Væbning eksisterer, er det naturligt for en Krigsminister at sørge for, at den kan se at komme til at holde: saa gode Øvelser som mulig, og at derfor en god Ordning af Hestevæsenet ifjor var nødvendig. Personlig kan jeg kun sige, at det vilde have været mig overordentlig kjær, om i det Lovforslag, jeg har havt den Ære at forelægge, den gamle og hæderlige, ærværdige Institution kunde være bleven bevaret, men jeg skal, for at bruge et Udtryk af det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Rosod), heller ingenlunde gjøre en Høverkule af mit Hjerte, og skal derfor sige rent ud: Det er mig, der har foreslaaet Bornholms Væbnings Nedlæggelse, og jeg har gjort det, fordi jeg i min tidligere Stilling som Direktør for Krigsministeriet maatte tilraade den daværende Krigsminister paa mange andre Punkter, at stille store Krav til Penge, og jeg maatte erkjende, at de 16,000 Rdl., der udgives for Bornholms Væbning, naar Noget skulde spares, vare de, der bedst kunde spares. Foraauidt det ærede Medlem har ønsket, at Bornholms tappre og flinke Befolkning maa kunne deltage i den næste Kamp for Jædrelandet, dersom en saadan engang skulde komme, skal jeg kun sige, at jeg slutter mig til hans Ønske, og at jeg er overbevist om, at ligesom Krigsministeriet vil vise, at naar det hurtigt skal gjøre Hærens Afdelinger beredte, maa der træffes særegne Foranstaltninger, for at ogsaa Mandskabet saa hurtigt som muligt kan samles, saaledes vil det da ikke glemme, at man ogsaa har Ønsket om, at Bornholms Mandskab maa være med blandt dem, der have den Ære at kæmpe under den danske Fane. Dermed ere omtrent de fleste større Afsnit i Hærløvsforslaget omtalte. Jeg skal ikke vende tilbage til det større Spørgsmaal om Maalet for Landets Forsvarsvæsen, som flere Gange har været gjort til Gjenstand for Diskussion. Jeg antager,